

2025. december 8. hétfő

Csak Istennél csendesül el lelkem, tőle kapok segítséget. (Zsoltár 62,6)

Lk 1,5-20: *Heródesnek, Júdea királyának idejében élt egy pap, név szerint Zakariás, aki Abija papi rendjéhez tartozott; felesége pedig Áron leszármazottja volt, és Erzsébetnek hívták. Mindketten igazak voltak Isten előtt, és feddhetetlenül éltek az Úr minden parancsolata és rendelése szerint. Gyermeük azonban nem volt, mert Erzsébet meddő volt, és már mindketten előrehaladott korban voltak. Történt pedig, hogy amikor rendjének beosztása szerint papi szolgálatot végzett Isten előtt a papi szolgálat szokott módja szerint, sorsolással őt jelölték ki arra, hogy bemenjen az Úr szentélyébe, és bemutassa a tömjénáldozatot... Akkor megjelent neki az Úrnak egy angyala, és megállt a tömjénáldozati oltár mellett jobb felől. Amikor Zakariás meglátta, megrettent, és félelem fogta el. De az angyal így szólt hozzá: – Ne félj, Zakariás, mert könyörgésed meghallgatásra talált! Feleséged, Erzsébet fiút szül neked, és Jánosnak fogod őt nevezni. Örülni és ujjongani fogsz, és sokan örvendenek majd az ő születésének, mert nagy lesz ő az Úr előtt. Bort és részegítő italt nem iszik, és már anyja méhétől fogva Szentlélek tölti el. Izrael fiai közül sokakat megtérít az Úrhoz, az ő Istenükhöz. Őelőtte jár majd Illés lelkével és erejével, hogy az atyák szívét a gyermekekhez, az engedetleneket pedig az igazak lelkiületére térítse, hogy felkészült népet állítson az Úr elé. Zakariás így szólt az angyalhoz:– Miből tudom meg ezt? Hiszen én már öreg vagyok, és a feleségem is előrehaladott korú. Az angyal így válaszolt: – Én Gábrriel vagyok, aki Isten színe előtt áll. Ő küldött engem, hogy beszéljek veled, és meghozzam neked ezt az örömhírt. De íme, mivel nem hittél szavaimnak, melyek a maguk idejében be fognak teljesedni, megnémulsz, és egészen addig nem tudsz majd megszólalni, amíg mindezek be nem következnek.*

Igehirdetés: A mai történettel ráfordulunk a karácsonyi szentírási szakaszokra és elsőként Keresztelő János születésnek meghirdetését hallhattuk. Zakariást akkor éri az angyal szava, amikor a mély vágyat, hogy gyermeke legyen, már eltemette a szívében. Annyira, hogy nem ujjongó örömmel fogadja a hírt, hanem hitetlenkedve. Még valami jelet kér az angyaltól és kap is jelet, a némaság jelét. Azt gondolom, hogy jót tenne nekünk is egy ilyen jel. Ti persze különösen örülnétek, ha a tanáraitok esnének némaságba és néha a tanárok sem tiltakoznának egy egy némább osztálynak, de alapvetően nehezen viselnénk ezt a helyzetet, pedig néha szükségünk lenne rá, csakúgy, mint Zakariásnak. Ez a némaság ugyanis nem egy büntetés, hanem segíti Zakariást, hogy feldolgozza Isten üzenetét és felkészülhessen az ajándék befogadására. Épp ezért gondolom, hogy egy kis csend nekünk is jót tenne a következő napokban. Isten jeleit ugyanis mi sem értjük azonnal, vagy nagyon könnyen félreértjük. Olvassuk az ígét, de már a fejünkben van valami, mi nem engedi, hogy megértsük azt, amit Isten üzen. Tele van a fejünk mindennel: a buddhisták majom-elmének hívják azt, amikor az agyunk kiabál, ugrál ágról-ágra és telemakogja a fejünket a szorongásaival. Ilyenkor gyakran az Ígét is a majom olvassa és értelmezi az agyunkban. Ebben az állapotban még egy angyal sem lenne képes minket irányba állítani, nem segít más, csak a csend, és az sem azonnal.

Hogyan tudunk a csendbe kapcsolódni, hogyan segíthet engem a csend? Szeretnék magunknak egy kis csend-kúrát ajánlani most. Jó lenne, ha a napunk a csendből indulna és oda is térne vissza. Ébredés után, ha nem nyúlunk rögtön a telefon felé, hanem várunk egy picit az ágy szélén ülve és hagyjuk a csendet egy kicsit hatni, engedjük, hogy Isten szeressen minket, akkor a csendből indulhat a napunk. Aztán este is lefekvéskor lezárjuk a zenét, a képet és egy kicsit elidőzünk a csendben, Istennel együtt szemlélve a napunkat. És ha így vagyunk csendtől-csendig, akkor a nap folyamán is könnyebb rátalálni a belső csendre. Arra a belső csendre, amivel befogadhatjuk a másik mondanivalóját és lényét: éber, érdeklődő, jóindulatú és gyengéd figyelemmel (Mustó Péter SJ: Csendben születik az élet). És ugyanez a csend segít, hogy ne kelljen rögtön kimondanunk ami eszünkbe jut, hanem megállva egy pillanatra engedhessük a Léleknek, hogy irányítson minket.

Adjon Isten nekünk ebben az adventi rohanásban is csendeket! Csendes reggeleket és estéket és figyelmes belső csendet: hogy legyen tere bennünk a Léleknek!